

IN THE SUPREME COURT OF THE DEMOCRATIC SOCIALIST

REPUBLIC OF SRI LANKA

In the matter of an appeal against the judgment dated 09.12.2014 of the Civil Appeals High Court of the Western Province holden in Gampaha in terms of section 5C of the High Court of the Provinces (Special Provisions) Act No. 19 of 1990 as amended by Act No. 54 of 2006.

P.V. Munasinghe

No. 248, Old Road, Minuwangoda.

SC Appeal No: 102/2017

SC/HC/CA Leave to Appeal

Case No. 32/2015

Plaintiff

WP/HCCA/GAMPAHA

Case No: 111/2009 (F)

District Court NEGOMBO

Case No. 8457/M

Vs.

1. A. M. Newton Kulasuriya
Chairman, Urban Council, Minuwangoda
2. L. N. A. P. Kumarasinghe
Superintendent of Works,

Urban Council, Minuwangoda

Defendants

AND

1. A. M. Newton Kulasuriya
Chairman, Urban Council, Minuwangoda.
2. L. N. A. P. Kumarasinghe
Superintendent of Works
Urban Council, Minuwangoda.

Defendant-Appellants

Vs.

P. V. Munasinghe
No. 248, Old Road, Minuwangoda.

Plaintiff-Respondent

AND NOW BETWEEN

1. A. M. Newton Kulasuriya
Chairman, Urban Council, Minuwangoda
2. L. N. A. P. Kumarasinghe
Superintendent of Works
Urban Council, Minuwangoda

Defendants-Appellants-Appellants

Vs.

P. V. Munasinghe

No. 248, Old Road, Minuwangoda.
*Currently No. 248, Pathaha Road, Veediyawatta,
Udugampola*

Plaintiff-Respondent-Respondent

Before : Jayantha Jayasuriya PC, CJ
Priyantha Jayawardena PC, J
Yasantha Kodagoda PC, J

Counsel : P. Radhakrishnan for the 1st and 2nd Defendants-Appellants-Appellants.
Dr. Sunil Coorey with Sudarshani Coorey for the Plaintiff-
Respondent-Respondent

Argued on : 22nd of November, 2022

Decided on : 29th of February, 2024

Priyantha Jayawardena PC, J

This is an appeal arising from an action instituted in the District Court of Negombo, claiming damages from the defendants-appellants-appellants (hereinafter referred to as the “appellants”)

on the basis of malicious prosecution of the plaintiff-respondent-respondent (hereinafter referred to as the “respondent”).

Facts of the Case

The plaintiff-respondent-respondent (hereinafter referred to as the “respondent”) was the principal of Minuwangoda Nalanda (Boys) Madhiya Maha Vidyalaya at the time material to the subject matter of the instant appeal.

The 1st and 2nd appellants were the Chairman and the Superintendent of Works respectively of the Urban Council in Minuwangoda. They initiated the institution of proceedings against the respondent in the Magistrate’s Court, alleging that he constructed a parapet wall along the northern boundary of the school playground, (facing Kurunegala-Minuwangoda Road) without obtaining the approval of the said Urban Council, and thereby violated section 71(1) of the Urban Councils Ordinance No. 61 of 1939 as amended.

After the conclusion of the trial, the learned Magistrate acquitted the respondent on the basis that the appellants failed to prove the case. Upon the said acquittal, the respondent instituted action against the appellants in the District Court of Negombo claiming a sum of Rs. 2,500,000/- as damages for malicious prosecution.

Thereafter, the appellants filed an answer and stated that the respondent had not obtained approval from the Urban Council prior to constructing the wall as required by the Municipal Councils Ordinance, and thereby he violated the provisions of the said Ordinance, which is an offence punishable under the said Ordinance.

Judgment of the District Court

After an *inter-parte* trial, the learned District judge delivered the judgment in favour of the respondent and ordered the appellants to pay a sum of Rs. 2 million as damages to the respondent.

The learned District Judge in her judgment, *inter-alia*, held;

"...එනම් 1995.06.07 දින වන විට මෙම නාජපය සම්බන්ධයෙන් සියළු කටයුතු කරනු ලැබුවේ අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂක බවට ලිඛිතව ඒත්තු ගැන්වෙන පරිදි ලේඛණ නගර සභාව වෙත ඉදිරිපත් කර තිබියදීත් මිනුවන්ගොඩ මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණයේ 96944/පී. දරණ නඩුව 1995.06.13 දින වන විට එනම් පැ.2 ලේඛණය සභාපති වරයා හා නගර සභාව වෙත ලැබීමෙන් අනතුරුව නියෝජ්‍ය අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂකට නඩු නොපවරා පැමිණිලිකරුට නඩු පවරා ඇති බවට ඔහුම පිළිගන්නා කරුණකි. ඊට අමතරව 1995.06.30 වන දින මුණසිංහ මහතා, එනම් පැමිණිලිකරු අලාභ හානි කළ බවට අධිකරණයට චාරිතාවක් ඉදිරිපත් කරයි. මුණසිංහ මහතා එවැනි සිද්ධියක් නොකළ බවට මෙම පැමිණිලිකරු පිලි ගනියි. එයින් පෙනී යන්නේ බලය ඇත්තේ මෙම පැමිණිලිකරුට නොවන බව හොඳාකාරවම දන්මින්ම පැමිණිලිකරුට නඩු පැවරුවා පමණක් නොව, ඉන් අනතුරුව ඔහු සම්බන්ධ නැති ගොඩනැගිල්ලක් සම්බන්ධව ඔහුට විරුද්ධව අධිකරණයට කරුණු ඉදිරිපත් කර ඇති බවයි. සාක්ෂිකරු කී ආකාරයට මෙම විත්තිකරු ප්‍රදේශයේ විදුහල්පතිවරයෙකු වශයෙන් යම්කිසි හොඳ නමක් දිනාගත් අයෙකු බව පැහැදිලිය. තමා ද්වේශයෙන් කටයුතු නොකළා යයි කීවද, ඔහු ද්වේශයෙන් කටයුතු කර ඇති බව ඉහත කරුණු දෙක මත, එනම් නිසි පුද්ගලයා දැන දැනම නිසි පුද්ගලයාට නඩු නොපැවරීම හා කිසිදු අලාභ හානියක් කර නැති බව දැන දැනම එවැනි චාරිතාවක් අධිකරණයට ගොනු කිරීමෙන් ඔහු ද්වේශ සහගතව කටයුතු කර ඇති බව පැහැදිලි වේ...."

"...එපමණක් නොව, එම අවස්ථාවේදී නාජපය සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කරනු ලැබුවේ අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂක කණ්ඩමිඛි බව ඔහුට පිළි ගැනීමට සාධාරණ හේතු තිබියදී, එනම් එකී කණ්ඩමිඛි මහතා සභාපති අමතමින්ම හෝ සභාපති මාර්ගයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා ලිපි ඉදිරිපත් කර තිබියදී විදුහල්පති වරයාට විරුද්ධව ක්‍රියා කිරීම ඇත්තවශයෙන්ම ද්වේශ සහගතව ක්‍රියා කිරීමක් බව පිළි ගැනීමට සිදු වේ. ඒ අනුව පැමිණිල්ල පිලිගනිමි. පැමිණිල්ලේ වාසියට නඩුව නින්දු කරමි. එක් එක් විත්තිකරු විසින් පැමිණිලිකරුට රුපියල් ලක්ෂ දහයක්

(රු. 10,00,000/- ක්) වූ වන්දි මුදලක් එක්ව ගෙවීමට නියම කරමි. නඩු ගාස්තු අය කර ගැනීමේ අයිතියද පැමිණිල්ලට රඳවා තබමි.”

Appeal to the High Court of Civil Appeal

Being aggrieved by the said judgment of the District Court, the appellants preferred an appeal to the High Court of Civil Appeals of the Western Province holden in Gampaha (hereinafter referred to as the “High Court”).

After the hearing of the said appeal, the High Court by its judgement dated 9th of December, 2014, partially allowed the appeal and varied the damages awarded by the District Court by reducing the amount from Rs.1,000,000/- to Rs. 500,000/- payable jointly and severally by the appellants to the respondent.

In the aforementioned judgment, the learned judges of the High Court of Civil Appeal held,

“... නඩුව පවැරීමෙන් අනතුරු ව නඩු කටයුතු පවත්වා ගෙන යන අතර - තුර මෙය අනවසර ඉදිකිරීමක් නොවන බවට කරුණු තහවුරු වී තිබියදීත් 2 වන විත්තිකරු විසින් මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණය ඉදිරියේ පැවති නඩු විභාගය තව දුරටත් ඉදිරියට පවත්වා ගෙන ගොස් ඇත්තේ ද්වේශ සහගත හේතූන් නිසා බව අපට හැඟී යයි. නොඑසේ නම් මෙම පොදු කාර්යය සඳහා ඇත්ත වශයෙන්ම නිත්‍යානුකූල ව අනුමැතියක් ලබා දී තිබූ බව 1995.07.25 දිනට පසුව පැ.1 දරන ලිපිය ලැබීමෙන් අනතුරු ව හොඳාකාරවම දැන ගැනීමට විත්තිකරුවන්ට ඉඩ - කඩ තිබුණත් එම ලිපියේ දක්වා තිබෙන කරුණු කෙරෙහි කිසිදු සැලකිල්ලක් නො දක්වා මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණය ඉදිරියේ නඩු විභාගය තව දුරටත් පවත්වා ගෙන ගොස් ඇත්තේ ද්වේශ සහගත හේතුවකින් මිස අන් කවර හේතුවක්වත් නිසා නොවේ යැයි අප නිගමණය කරමු.

මෙම නඩුවේ විශේෂයෙන් සලකා බැලිය යුතු තවත් වැදගත් කරුණක් තිබෙන බව අපට පෙනී යයි. වී.5 ලෙස ලකුණු කොට නඩුවට ඉදිරිපත් කරන ලද 1995.06.09 දිනැති මිනුවන්ගොඩ නගර සභාවේ විශේෂ රැස්වීම් වාර්තාව කියවා ගෙන යාමේ දී අනාවරණය වන්නේ

පැමිණිලිකාර විදුහල්පතිවරයාට එරෙහි ව නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ කාර්යය සඳහා නගර සභාවේ විශේෂ රැස්වීමක් හදිසියේ කැඳවා තිබෙන බවයි. එදින වෙනත් කිසිදු මාතෘකාවක් සාකච්ඡා කොට නැත. නඩු පැවරීම සඳහා අනුමැතිය ලබා ගැනීමට පමණක් ලහි - ලහියේ ම මෙම රැස්වීම විශේෂයෙන් කැඳවා ඇත්තේ කිසියම් ද්වේශ සහගත අරමුණක් නිසා බව වී.5 ලේඛනය කියවා ගෙන යාමේ දී ඕනෑම පාඨග්ජන පුද්ගලයෙකුට තේරුම් ගැනීමට හැකියාවක් තිබේ..."

"... නගර සභාවේ සභාපතිවරයා ඇත්ත වශයෙන්ම ක්‍රියා කොට ඇති ආකාරය සලකා බලන විට නගර සභා ආඥා පනතේ 221 (1) උප වගන්තියේ රැකවරණය ඔහුට හිමි වන්නේ නැත. එයට හේතුව වන්නේ "යහපත් වේතනාවෙන් " (bona fide) විත්තිකරුවන් විසින් මෙම නඩු පැවරීම සිදු කොට නො මැති බව නඩුවේ කරුණු අනුව පැහැදිලිවම හෙළි දරවී වන බැවිනි..."

"... 1 වන විත්තිකරු අසාධාරණ ලෙස ක්‍රියා කරමින් 2 වන විත්තිකරු මෙහෙයවා ඇති බව හෙළිදරව් වී තිබේ. දිසා අධිකරණය ඉදිරියේ පැවති නඩු විභාගයේ දී ඉදිරිපත් වූ සාක්ෂි අනුව 2 වන විත්තිකරු ක්‍රියා කොට ඇත්තේ 1 වන විත්තිකරු විසින් ලබාදුන් උපදෙස් මත පමණක් බව අප වැඩිදුරටත් තීරණය කරමු. නගර සභාවේ විශේෂ රැස්වීම් වාරයක් කැඳවීමට 1 වන විත්තිකරු පෙළඹී ඇත්තේ ප්‍රමාණවත් සාධාරණ හේතුවක් තහවුරු කිරීමෙන් තොර ව බව වැඩිදුරටත් පෙනී යන හෙයින් පැමිණිල්ලේ වාසියට උගත් අතිරේක දිසා විනිසුරුවරයා විසින් 2009.09.29 වන දින ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද නීත්‍යවිෂය සහගත නීත්‍යවිෂය නොවන බවට නිගමණය කරමු.

මිලඟට සලකා බැලිය යුතු වන්නේ ඇත්ත වශයෙන් ම සිදු වූ හාණිය සඳහා ලබා දී ඇති වන්දි මුදල් අධිකතර වන්දියක ද යන්නයි.

පැමිණිලිකරු මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණයේ වූදිනයෙකු ලෙස නඩු විභාගයට පෙනී සිටිය ද ඔහු නඩුවෙන් නිදොස් කොට නිදහස් කිරීමෙන් අනතුරු ව තම නිර්දෝෂී භාවය ඔප්පු වී ඇත. ඔහුට සිත් වේදනාවක් ඇති වූනි නම් එම සිත් වේදනාව ප්‍රමාණවත් වන්දි මුදලකින් සමනය කළ

යුතු බව අප ගේ නිගමණය වේ. 1, 2 වින්තිකරුවන් විසින් පැමිණිලිකාර විදුහල්පතිවරයාට එරෙහි ව මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණයේ දී නගා ඇති චෝදනාවන් ඇත්ත වශයෙන්ම වැරදි පුද්ගලයෙකුට එරෙහි ව නගා ඇති චෝදනාවන් යැයි නඩු විභාගය හමුවේ දී අනාවරණය වුවත් නඩුවේ කරුණු සලකා බලන විට තීරණය කළ හැකි වන්නේ මෙම සිද්ධියට අදාළව කිසිම තැනැත්තෙකුට එරෙහි ව අනවසර ඉදිකිරීමක් යටතේ නඩු පැවරීමට නගර සභාවට තීරණයක් අයිතියක් නො තිබූ බවයි. එයට හේතුව වන්නේ පැ.1 දරන ලේඛනය මගින් එකී ඉදිකිරීම නීත්‍යානුකූල ඉදිකිරීමක් බවට තහවුරු කොට තිබෙන බැවිනි.

1, 2 වින්තිකරුවන් ක්‍රියා කොට ඇති ආකාරය සඳහා ව පුද්ගලයන් විසින් ක්‍රියා කරන ආකාරයක් නොවේ. එබැවින් ඔවුන් දෙදෙනා පැමිණිලිකරුට වන්දි ගෙවීමට බැඳී සිටින බව අපගේ තීරණය වේ...."

"... රුපියල් ලක්ෂ 10 ක වන්දි මුදල, සිදු වී ඇති හාණිය සමග සංසන්දනාත්මක ව සලකා බලන විට ඉතා අධිකතර වන්දියක් බව අපගේ නිගමණය වේ. රුපියල් ලක්ෂ 10 ක වන්දි මුදලක් ලබා ගැනීම සඳහා ප්‍රමාණවත් කරුණු පැමිණිලිකාර පාර්ශවය විසින් තහවුරු කොට නො මත. නමුත් පැමිණිලිකරුට කිසියම් වූ පාඩුවක් සහ අපකීර්තියක් මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණයේ නඩු පැවරීම තුළ සිදු වී තිබෙන බව තහවුරු වන හෙයින් රුපියල් ලක්ෂ 10 ක වන්දි මුදල වෙනුවට රුපියල් ලක්ෂ 5 ක වන්දි මුදලක් 1, 2 වින්තිකරුවන් විසින් පැමිණිලිකරු වෙත ගෙවිය යුතු බවට තීන්දු කරමු. එකී වන්දි මුදල පමණක් සංශෝධනය කරමින් උගත් අතිරේක දිසා විනිසුරුවරයා ගේ 2009.09.29 දිනැ 'නි තීන්දුව සංශෝධනය කරමු. තීන්දුවේ සඳහන් අනෙකුත් කරුණු සියල්ල ම එලෙස ම තබමු..."

Appeal to the Supreme Court

Being aggrieved by the said judgment of the High Court, the appellants sought special leave to appeal from this court and the Supreme Court granted special leave to appeal on the following questions of law,

“(e) Their Lordships of the Civil Appeals High Court erred in law in not taking cognizance of the fact that the acts of the Petitioners were done in bona fides upon a decision and directive of the Minuwangoda Urban Council

(f) Their Lordships in the Civil Appeals High Court have erred in law in holding that a letter issued by the Road Development Authority amounts to a valid permit for the construction of the boundary wall.”

Application of section 220 of the Urban Councils Ordinance

The learned counsel for the appellants submitted that the District Court and the High Court failed to hold that the statutory protection afforded to any Urban Council, or any member, or any officer for acts done *bona fide* in terms of section 220 of the Urban Councils Ordinance requires one month’s notice to be given prior to the institution of legal action.

The learned counsel for the appellants further submitted that the respondent did not comply with section 220(1). Therefore, the District Court and High Court should have dismissed the action for non-compliance of section 220(1) of the Urban Councils Ordinance.

However, the learned counsel for the respondent submitted that section 220(1) deals with only *bona fide* acts of the Urban Council or its officers. Further, the respondent alleged and later established mala fides on the part of the appellants, and submitted that it is not necessary to give notice under section 220(1) of the said Ordinance.

Section 220(1) of the Urban Councils Ordinance reads as follows:

“No action shall be instituted against any Urban Council or any member or any officer of the Council or any person acting under the direction of the

*Council for anything done or intended to be done under the powers conferred by this Ordinance, or any by-law made thereunder, **until the expiration of one month next after notice in writing shall have been given to the Council or to the defendant**, stating with reasonable certainty the cause of such action and the name and place of abode of the plaintiff and of his attorney-at-law or agent, if any, in such action.”*

[emphasis added]

The phrase “anything done or intended to be done under the powers conferred by this Ordinance or any by-law made thereunder” shows that section 220(1) of the said Ordinance provides protection only to the acts carried out or intended to be carried out under the said Ordinance. However, any acts carried out or intended to be carried out outside the provisions of the said Ordinance or with *malice* do not come within the protection afforded in section 220(1) of the said Ordinance.

Section 461 in the Civil Procedure Code is a similar provision to section 220(1) of the said Ordinance. It states,

*“**No action shall be instituted against the Attorney-General as representing the State, or against a Minister, Deputy Minister or public officer in respect of an act purporting to be done by him in his official capacity, until the expiration of one month next after notice in writing has been delivered to such Attorney-General, Minister, Deputy Minister, or officer** (as the case may be), or left at his office, stating the cause of action and the name and place of abode of the person intending to institute the action and the relief which he claims; and the plaint in such action must contain a statement that such notice has been delivered or left.”*

[emphasis added]

In *Appusingo Appu vs. Don Aron* 9 NLR 138 at page 140, the court considered the applicability of the notice requirement stipulated in section 461 of the Civil Procedure Code

as well as other privileges accorded in the said Code to the public servants acting in official capacity and held;

“It would be intolerable if these privileges could be claimed by a public officer who is acting wrongfully and for the gratification of private malice, whose official authority appears only in his badge as police vidane or in his possession of those Government diaries....”

In the circumstances, having considered the facts and circumstances of the instant appeal, I am of the opinion that section 220(1) of the said Ordinance has no application to the appellants as the respondent proved the appellants acted outside the provisions of the said Ordinance and with malice in prosecuting him in the said Magistrate’s Court. This aspect is considered in detail later in this judgment.

Did the appellants act bona fide in instituting the Magistrate’s Court Case against the respondent and prosecuting him?

The learned counsel for the appellants submitted that in or around June, 1995, the respondent commenced the construction of an unauthorised boundary wall in front of the school. Hence, the 2nd appellant had informed the respondent to stop the construction as it was in violation of the provisions of the Urban Council Ordinance as no valid permit had been issued by the Urban Council for the said construction.

However, as the said construction was not stopped, the Municipal Council, at a special council meeting held on the 9th of June, 1995, resolved to institute legal action under section 72(2) for violating section 72(1) of the aforementioned Ordinance. Further, the counsel for the appellants submitted that in implementing the Council Resolution, the 1st appellant had issued a letter dated 11th June, 1995 authorising the 2nd appellant to institute legal action against the respondent. Accordingly, on the 13th of June 1995, proceedings were instituted in terms of section 136(1) (a) of the Criminal Procedure Code by the 2nd appellant against the respondent for committing an offence punishable under section 72(2) of the Urban Councils Ordinance.

The minutes of the said special council meeting held on the 9th of June, 1995 stated;

“මෙම අවස්ථාවේදී සභාවට කරුණු දැක්වූ උප සභාපතිතුමා අනවසර මායිම් තාප්පයක් ඉදි කිරීමට එරෙහිව තීරණයක් ගැනීමට ප්‍රථම අනවසර ඉදිකිරීම කරනු ලබන්නේ කවරුන් විසින් ද යන්න අනාවරණය කර ගත යුතු බවත්, යෝජිත පදික වේදිකාව ඉදිකිරීම සඳහා අවශ්‍ය බිම් කොටස් සභාවට පවරා ගෙන තිබේද යන්න ගැන සභාවේ අවධානය යොමු කළ යුතු බවත්, දැනට ඉදි කරනු ලබන මායිම් තාප්පය රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවක් මගින් ඉටු කරනු ලබන හෙයින්, එය ඉවත්කිරීම සම්බන්ධව තීරණ ගැනීමේදී ඉතාමත් දුරදර්ශීව කරුණු අධ්‍යයනය කිරීමෙන් පසුව තීරණයක් ගත යුතු බවත්, අඩුපාඩු සහිතව අධිකරණය වෙත පැමිණිලි ඉදිරිපත් කිරීමේදී යම් යම් පුද්ගලයින් විසින් සභාවට විරුද්ධව තඩු මාර්ගයට පිවිසීමට අවකාශ ඇති බවත් ප්‍රකාශ කළේය.”

Furthermore, at the said meeting, the 1st appellant was requested to find out who is responsible for investigating issue.

The above minute shows that the appellants were cautioned by the members of the Municipal Council with regard to taking legal action in respect of the construction of the wall. However, the appellants have failed and/or neglected to ascertain the person who was responsible for the construction of the wall prior to the institution of the proceedings in the Magistrate’s Court.

The evidence led at the trial before the Magistrate’s Court shows that the respondent had produced the letter issued by the Road Development Authority, stating that construction of the boundary wall was permitted subject to demolition without compensation. Further, the Road Development Authority had informed it by letter dated 25th July, 1995 to the Director of Education, with a copy to the 1st appellant of the Urban Council of Minuwangoda. Nonetheless, the 2nd appellant had continued with the prosecution against the respondent.

Section 72(1) of the Urban Councils Ordinance states as follows;

"(1) It shall not be lawful for any person to commence any building, boundary wall, gateway or fence along any thoroughfare within any town, or to erect any temporary fence or enclosure on any such thoroughfare for the purpose of commencing or repairing any such building, boundary, wall or gateway without giving one calendar month's previous notice in writing to the Urban Council of that town."

(2) Any person neglecting to give the notice prescribed by subsection (1) or to remove any building, boundary wall, gateway or fence erected without such notice when he is required in writing to do so by the Urban Council under this subsection, shall be guilty of an offence, punishable with a fine not exceeding five hundred rupees, and with a further fine not exceeding two hundred rupees for each day he suffers or allows such building, boundary wall, gateway or fence to remain after he is required to remove it as aforesaid."

[emphasis added]

However, neither the Urban Council nor the appellants had given notice to the respondent in writing to demolish the wall in terms of section 72(2) of the said Ordinance prior to the institution of the said proceedings in the Magistrate's Court. Moreover, if the said Municipal Council or the appellants complied with the said section 72(2) and given notice to the respondent, he could have informed the fact that he was not responsible for the construction of the wall under consideration.

Further, it was revealed that during the year 1995, a Japanese Company known as "Hashima Corporation" had started to construct the parapet wall along the Northern Boundary of the said school, at the behest of the Ministry of Education and other relevant authorities. Moreover, when the 2nd appellant came to the school, the respondent had informed the 2nd appellant that he was only the principal of the school but had no proprietary rights to the school property as it comes under the Department of Education.

Furthermore, on the first day in the Magistrate's Court, it was brought to the notice of the prosecution that the Urban Council was prosecuting the wrong person. However, the appellants had failed to look into it and proceeded with the trial.

Did the Civil Appellate High Court err in law in not taking cognizance of the fact that the acts of the Appellants were done bona fide upon a decision and directive of the Minuwangoda Urban Council?

The issue that needs to be considered in the instant appeal is whether the appellants committed the delict of malicious prosecution of the respondent.

“The Law of Delict” by R. G. McKerron *at page 259*, states;

“That every person has a right to set the law in motion, but a person who institutes legal proceedings against another maliciously, without reasonable and proper cause abuses that right and commits an actionable wrong.”

“The chief classes of proceedings to which the rule applies are: 1. malicious criminal prosecution: 2. malicious imprisonment or arrest 3. malicious execution against property 4. Malicious insolvency and liquidation proceedings and 5. malicious civil actions.”

Further, it states;

“It is an actionable wrong to institute, or cause to be instituted criminal proceedings against any person maliciously and without reasonable cause. To entitle the accused to succeed in a subsequent civil action for damages, however, he must in principle show either that the proceedings caused him patrimonial loss or that the offence with which he was charged was calculated to injure his reputation. But this requirement is of little practical importance; because in nearly every case he would have incurred legal costs in defending himself against the charge brought against him, and it has been held that he can recover any such costs reasonably incurred as patrimonial loss.”

Hence, the following facts should be proved to succeed in a malicious prosecution case;

- (i) The prosecution should have failed.

- (ii) The prosecution ended up in an acquittal on merits,
- (iii) The absence of reasonable and probable cause, and
- (iv) Malice

A similar view was held in the case of ***Moss v Wilson* 8 NLR 368 at page 369**, where it was held,

“There is no doubt as to what the essential elements of the action for malicious prosecution are. The plaintiff must prove that a charge was made to a judicial officer, that the charge was false-its falsity being demonstrated, where prosecution has followed, by the plaintiff’s acquittal-that the charge was made without reasonable cause, and that the defendant himself did not honestly believe it to be true.”

Further, the case of ***Karunaratne v Karunaratne* 63 NLR 365**, held;

“To succeed in an action of this nature, the Plaintiff must establish that the charge was false and false to the knowledge of the person giving the information that it was made with a view to prosecution, that it was made ‘animo injuriandi’ and not with a view to vindicate public justice and that it was made without probable cause...”

Upon a careful consideration of the aforementioned evidence, it is apparent that the appellants acted not only contrary to the provisions of the Urban Councils Ordinance in prosecuting the respondent, but also acted without a reasonable and probable cause to believe that the respondent was responsible for the construction of the wall. Particularly, notwithstanding the fact that it was brought to their notice that the respondent had no control over the construction of the wall, the appellants continued with the prosecution in the Magistrate’s Court. In the circumstances, the evidence led at the trial shows that the appellants acted with *malice* by instituting criminal proceedings against the respondent and prosecuting him.

Conclusion

In view of the above findings, I am of the opinion that the District Court and the High Court did not err in holding that the appellant acted with *mala fide* in prosecution the respondent. In the circumstances, I answer the following question of law as follows;

“Did the Civil Appellate High Court err in law in not taking cognizance of the fact that the acts of the Appellants were done bona fide upon a decision and directive of the Minuwangoda Urban Council?”

No

Accordingly, the appeal is dismissed.

No costs.

Judge of the Supreme Court

Jayantha Jayasuriya PC, CJ

I agree

Chief Justice

Yasantha Kodagoda PC, J

I agree

Judge of the Supreme Court